

Margreet Schouwenaar
Grashemelgroentje
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Daniëlle Schothorst
Trefw.: gemis, fantasie
NUR 282
ISBN 978 90 4237 1
D/2022/4124/053
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.margreetschouwenaar.nl
www.danielleschothorst.nl

Opletten

Otte rijdt elke dag langs het park naar huis. Het regent, maar hij voelt het niet. Het waait, maar hij merkt het niet. Er is gemaaid, maar hij ziet het niet. Hij ruikt de friscgroene geur niet en ziet evenmin het hoog opgehoopte gras naast de struiken, dat langzaam de kleur van lamplicht krijgt. Ook ziet hij niet dat de bult gras op een dag zijn ogen opent en hem nakijkt.

Hij let op het rammelen van zijn stuur. Hij duwt zijn wegzakende tas terug op zijn bagagedrager. Hij droomt over een nieuwe fiets en hij denkt aan school of aan thuiskomen. Maar hij denkt vooral aan zijn moeder. Of ze uit bed is. Of ze gehuild heeft.

Tot vandaag. Zijn wielen ratelen. De plassen op het fietspad spatten op als hij erdoorheen suist. Zijn frame kermt als een half vergaan schip en toch hoort Otte opeens iets kreunen, of eigenlijk meer klagen.

Hij kijkt naar het pas gemaaide grasveld en ziet twee ogen knipperen in de berg gras. Het zijn mooie ogen. Rond en diep-oranje, als ondergaand zonlicht. Het zijn ogen uit een sprookje, of in ieder geval uit een boek.

Otte trapt op zijn rem. Keihard. Dan voelt hij de klap. Zo'n klap die natrilt in je schedel. Zijn schooltas zeilt in een plas. Zijn beker patst open, een appel min drie happen rolt in de berm en hoewel zijn fiets op de grond ligt, draaien de wielen nog als razenden rond.

Er deint een trilling door de bult. 'Heb je pijn?'

Otte staat meteen op. Zijn ontvelde knie voelt alsof iemand er een schuurpapiertje over heeft gehaald, maar hij huilt niet. Zijn benen doen het nog. Alleen mankeert er misschien iets aan zijn hoofd. Gras praat niet, dat weet hij zeker!

Hij pakt zijn natte tas, zijn kapotte beker, en strompelt naar de berg.

Hij kijkt even over zijn schouder. Niemand te zien. 'Zeï je iets?' mompelt hij.

Er klinkt een lange zucht.

'Jaa-haaa.'

Er trekt een rimpeling door de bult.

Otte ziet nu pas dat dit wonderlijke wezen van gras lange wimpers heeft. Een soort ruitenwissers, maar dan van bloeiend gras. Zijn moeder zei altijd dat bloeiend gras niet meer groeit. 'Uitsteken, die rommel!' riep ze vrolijk en dan zette ze haar schop in het gazon. Zijn moeder heeft al lang niets aan het gazon gedaan. Er groeit nu van alles. Klaver, mos, wilde peen. Net als in de borders.

'Tadaaa ... oren!'

'Wat?!'

'Je moet opletten, ik zei dat ik iets zei.'

'Wat zei je dan?'

'Jaa-haaa.'

Otte voelt zijn wangen rood worden. Hij let niet op, zegt zijn meester. Hij moet meer aandacht hebben, zegt zijn moeder. En nu heeft deze grasbult ook commentaar.

'Ik luister!'

'Ik ben de weg kwijt.'

'De weg waarheen?'

Er trekt een rilling door de bult gras, de lange wimpers gaan misprijzend omhoog. Otte ziet lompe poten uit de massa komen. De bult heft zich langzaam op. Zijn grasgroene vacht deint op en neer alsof er een windje opsteekt. Dan schudt het dier zich uit. Gras, stro, zand en een kevertje vliegen uit zijn vacht. Otte wrijft snel over zijn gezicht en door zijn haren.

'Ik ben een grashemelgroentje en kom van e-helders.' Het dier zucht.

Hij steekt nu hoog boven Otte uit. Zijn enorme kop hangt tussen zijn brede schouders. Hij ziet eruit als een oude hond, maar dan wel een reusachtige, grasgroene hond. Formaat enorm. Otte stapt voorzichtig iets naar achteren.

'Een grashemelgroentje?'

'Jaa-haaa.'

'Nooit van gehoord.'

'Dat zegt niets,' bromt het beest.

Otte zwijgt. Dat weet hij ook wel. Er gebeuren in het leven dingen waar je nooit iets over hoort. En ook nooit aan denkt. Zoals een strenge meester krijgen na de liefste juf ooit. Of een moeder die in de war raakt, of ...

'Nou-hou!'

'Nee, dat zegt niets.'

'Dat wil ik maar zeggen.' Het grashemelgroentje zucht tevreden. Hij draait zich om, ploft op het gras en rolt zich om, zijn poten gestrekt in de lucht. Hij schurkt over het gras.

'Jeu-heuk,' mompelt hij.

Otte ziet dat zijn buik geel is. Goor geel, de kleur van een rotte citroen.

'Ik moet naar e-helders.'

Otte wil zeggen dat elders geen plaats is. Maar hij houdt wijselijk zijn mond.

'E-helders!'

'Ik heb je gehoord.'

'Jeu-heuk!'

'Ja, dat heb ik ook gehoord.'

Opeens rolt het beest zich weer om. Hij staat onverwacht kwiek op en legt zijn grasgroene kop voorzichtig op Ottes hoofd.

'Ik wil naar huis.'

Otte duikt weg. 'Ik moet naar huis,' mompelt hij.

'Nee,' zucht het beest. 'Ik moet naar huis! Jij wilt me helpen.'

Otte stapt achteruit. Hij wil dat harige groene beest niet in zijn buurt hebben. Wie weet wat er allemaal aan rotzooi in die vacht zit. Modder, mieren, wormen of wat voor insecten dan ook. Hij strijkt met zijn hand door zijn haar. Misschien blijft dat soort ongedierte wel in zijn krullen hangen. Hij blaast een bengelende lok omhoog. Steil haar zou zoveel beter zijn.

'Ik moet echt naar huis.'

'Ik ook,' gromt het beest.

Otte heeft er opeens genoeg van. Iedereen wil altijd iets van hem. De meester wil dat hij oplet, zijn oma wil dat hij helpt, zijn moeder wil dat hij stil is als ze in bed ligt, en nu wil dit beest naar huis. Hij heeft er zelfs meer dan genoeg van! Hij klemt zijn tas onder zijn arm, draait zich om en loopt resoluut naar zijn fiets.

'Hoe heet je?' roept het beest.

Otte haalt zijn schouders op. Hij geeft geen antwoord. Hij kijkt wel uit. Hij zet het voorwiel van zijn fiets tussen zijn benen en wrikt het stuur recht. Zijn natte tas propt hij samen met zijn

beker tussen de snelbinder. Met een sprong is hij op weg naar huis. Zijn fiets kraakt nog meer dan anders. Maar toch hoort hij het beest nog roepen: 'Groentje is mijn naam, tot gauw!'

'Tot nooit!' roept hij zo hard hij kan. Hij wacht het antwoord niet af. Hij racet langs het park recht het dorp in. Naar huis.